

NORA ROBERTS
Házi feladat

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1986 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A mű eredeti címe: *Lessons Learned*

Második, átdolgozott kiadás

● *Magyarra fordította:* Némethi Anita

● *Borító:* Barczag Andrea

● *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-448-603-9

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárjai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervezetek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 901601

● *Nyomatás időpontja:* 2018/51.

● *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

Házi feladat

1.

Na és ha lélegzetelállító jelenség? És gazdag... tehetséges... ráadásul érzéki. Nem szabad elfelejtenem, hogy hihetetlenül érzéki.

Juliet számára mindez semmit nem jelentett. Profi szakember volt, s mint ilyen, nem tehetett kivételt az ügyfelei között. A vonzó külső és a szikrázó egyéniség sokat nyomott ugyan a latban, de az üzlet az üzlet. A munkája során be kellett tartania a szigorú szabályokat.

Személy szerint hidegen hagyta mindez. Végül is rengeteg lélegzetelállító férfival találkozott már az élete során. Akadtak közöttük gazdagok és jóképűek, de olyan nem, akiben az imént felsorolt tulajdonságok mind megvoltak. Eddig még sohasem dolgozott együtt ilyen emberrel.

Carlo Franconi vonzereje, hírneve és tehetsége kellemessé teszi majd a munkáját. Legalábbis ezt mondták a főnökei. Juliet alaposan szemügyre vette az íróasztalán heverő nyolcszor tíz centiméteres, fényes felületű, fekete-fehér reklámfotót. Biztos volt benne, hogy a férfi inkább gondot, mint élvezetet jelent majd számára.

Carlo magabiztosan mosolygott rá, sötét, mandulavágású szeméből jókedv és rajongás sugárzott. Juliet szinte biztosra vette, hogy nő készítette a fényképet. A férfi dús, fekete haja kissé zilált volt, s rakoncátlanul göndörödött a nyakán és a füle körül. Nem nagyon, éppen annyira, hogy vonzó legyen. Határozott vonalú arccsontja, szép ívű szája, egyenes orra és dús szemöldöke együtt rendkívüli arcot alkotott. Bármelyik nő az eszét vesztve omlott volna a karjába. Juliet képtelen volt eldönteni, hogy így született, vagy tudatosan törekedett a tökéletes külső megteremtésére. Mindenesetre ezeket a kiváló adottságokat a hasznára fogja fordítani. Az írók új könyvének bemutatására szervezett körutak gyakran szörnyű megpróbáltatásokkal járnak.

Egy szakácskönyv... Juliet megpróbált ellenállni, de aztán megadóan sóhajtott. Akár tetszett, akár nem, be kellett ismernie, hogy Carlo Franconi *Főzzünk olasz módra!* című műve élete legnagyobb kihívása lesz. Az üzlet az üzlet.

Szerette a munkáját, és jól érezte magát a *Trinity Kiadó*-nál. Mióta dolgozni kezdett, fél tucat megunt munkahelet hagyott maga mögött. Előfordult az is, hogy egy jobb állás reményében pártolt át másik céghez. Tíz éve állt alkalmazásban, s először recepciósként kapott munkát egy vállalatnál. A becsvágya és a lelkesedése azóta mit sem lankadt. Dolgozott, tanult, küzdött és megszenvedett külön irodájáért és beosztásáért. Még akkor sem volt képes lazítani, miután elérte, amit akart.

Ha jól mennek a dolgok, két év múlva, harmincévesen, feljebb léphet a ranglétrán, és megnyithatja a saját ügynökségét. Természetesen az alapoktól kell majd kezdenie mindent, de pontosan ez volt az, ami izgalommal töltötte

el. A tapasztalatok, melyeket az elmúlt évek során szerzett, és a kapcsolatok, melyeket gondosan kiépített, segítenek majd, hogy valóra váltsa az álmait. Juliet elégedett volt az életével.

A szakmában eltöltött évek során az első dolog, amit megtanult, az volt, hogy a pénz beszél. Mindegy, hogy egy hatalmas sikerrel kecsegtető regényt – melyből előbbutóbb hatalmas sikerrel kecsegtető film készül – vagy egy vékonyka verseskötetet kell eladnia, melynek bevétele még a kiadás költségeit sem fedezi, a lényeg, hogy kihívást jelentsen, és örömét lelje abban, hogy elkészíti hozzá a közönség számára is vonzó reklámkampányt.

Jelen pillanatban egy szakácskönyvvel és egy ügyes olasz séffel kell foglalkoznia. Franconi bebizonyította rátermettségét az írás és a szerelem terén is. Az utóbbiról szívesen tájékoztatták olvasóikat a nemzetközi sajtó társasági és pletykarovatainak újságírói, hiszen a férfi nem kizárólag a főzőtudománya révén került reflektorfénybe. Első két könyve szinte azonnal a bestseller listák élére került, s ez volt az oka, amiért a kiadó, kedvében akarván járni, mellé rendelte az egyik emberét.

Igaz, hogy Juliet még egy tojásrántottát is képes volt elrontani, és ragacsos gombócot varázsolt a legegyszerűbb ételekből, de felismerte a tehetséget és a jó ízlést. Franconi elhitette az emberrel, hogy a tésztáihoz fekete csipkeestélyi illik, s az egyszerű spagettihez is érzéki vágygial nyúlt.

Elementáris kisugárzás. Juliet hátradőlt a székében, és megmozgatta elgémberedett lábujjait. Ez az, amit ki kell használni. Elhatározta, hogy mielőtt még véget ér a huszonegy napos író-olvasó találkozó, Carlo Franconit mindenki a világ legérzékibb séfjeként fogja számon tartani.

Mindegyik amerikai asszony, akinek vér csörgedezik az ereiben, arról fog álmodozni, hogy a férfi meghitt vacsorára várja, s csak neki főz. Gyertyafény, tészta és romantika.

Még egy utolsó pillantást vetett a reklámtervezetre és Carlo vonzó, csibészes mosolyára, s eldöntötte magában, hogy az ötlete tetszeni fog az ügyfelének. Addig is még rengeteg elintéznivaló vár rá. Készítenie kell egy ütemtervet, aztán el kell fogadtatnia a főnökeivel. Mindkét dolog olyan kihívást jelentett számára, melyet örömmel vállalt. Felemelte a telefonkagylót, és a titkárnője számát kezdte tárcsázni, s közben beletörődve vette tudomásul, hogy letört a körme.

– Terry, hívja fel nekem, legyen szíves, Diane Maxwellt. Programszervező a Los Angeles-i *Simpson-show*ban.

– A nagyágyúkkal szövetkezünk?

Juliet arcán kislányos, a beosztásához egyáltalán nem méltó mosoly jelent meg.

– Naná.

Visszatette a helyére a kagylót, és gyorsan lefirkantott néhány mondatot az előtte lévő papírra. Nincs rá szabály, hogy ne a legjobbal kezdje a sort. Így ha kudarcot vall, legalább annyit elmondhat, hogy mindent megtett a körút sikerének érdekében. Miközben várakozott, körülnézett az irodájában. Nem túl elegáns, de kezdetnek tökéletesen megfelel. Legalább van ablaka. Juliet még mindig beleborzongott, ha a szűk kis fürlékre gondolt, melyekben előző munkahelyein dolgozott. Ezúttal azonban a huszadik emeleten volt, ahová csak tompán hallatszott fel New York lüktető, törtető forgalmának szokásos zaja. Juliet Trent egy viszonylag csendesnek nevezhető pennsylvaniai helység, Harrisburg külvárosában lakott, mielőtt a

New Yorkba költözött. S bár olyan békés környéken nőtt fel, ahol csak az idegenek hajtottak ötven kilométer per óránál nagyobb sebességgel, és mindenki kötelességtudóan levágta a fűvet, majd szegélynyíróval még utána is igazította, idővel megtanult alkalmazkodni a nagyvárosi élethez. Valójában szerette az életerőtől duzzadó, kihívásokkal teli, örökké éber New Yorkot. Soha többé nem akart visszatérni a zümmögő méhrajoktól zajos, gondosan nyírt sövényvel körülvett külvárosba, ahol mindenki ismerte a szomszédja titkait, s tudta, ki mit, miért tesz. Jobban kedvelte a névtelenséget és a tömeget.

Az édesanyja tökéletesen illett középosztálybeli környezetébe, Juliet azonban mindig kilógott a sorból. A nyolcvanas években nőtt fel, s független, magabiztos és becsvágyó nő lett belőle. New York nyugati részében, a Hetvenedik utcában volt a lakása, melyet lassan, gondosan, és ami a legfontosabb, önállóan rendezett be. Amikor biztos volt benne, hogy az eredmény tökéletes lesz, volt elég türelme ahhoz, hogy lépésről lépésre haladjon a célja felé. Büszke volt arra, amit a szakmája terén elért, ráadásul volt egy irodája, melyet lassan a saját ízlésére formálhatott. Nem vette félvállról a berendezést, s már az is négy hónapjába telt, mire kiválasztotta a megfelelő növényeket, kezdve a szeldeltlevelű filodendrontól a törékeny, fehér virágú, fokföldi ibolyáig.

Be kellett érnie a bézs színű szőnyeggel, de az ablakával szemben függő, száznyolcvan centiméter magas Dalí-másolat energiát és életet lehelt a falakba. A keskeny tükör felnagyította a teret és eleganciát kölcsönzött az irodának. Kinézett magának egy hatalmas, díszes távol-keleti vázát, amely néhány hasonlóan cifra pávatollal kiegészítve tökéletesen mutatott volna a helyiség sarkában. Talán ha

vár még egy kicsit, az árat elképesztőről nevetségesre engedik le, s akkor majd megveheti.

Juliet a külső szemlélő számára rendkívül gyakorlati-
asnak tűnt, s ezt néha még magával is sikerült elhitetnie,
az árleszállításoknak azonban képtelen volt ellenállni.
Ennek eredményeképpen a banki egyenlege nem volt
olyan szívderítő, mint a hálósobájában lévő ruhásszek-
rény tartalma. Ez persze nem jelentett könnyelműséget.
Bizonyára megdöbbsent volna, ha valaki annak nevezi.
A ruhatára rendezett volt, és ebből egyértelműen kiderült,
hogy gondját viseli minden egyes jól kiválasztott darab-
nak. Talán akad olyan, aki enyhe túlzásnak tartaná a hús-
pár cipőt, csak hogy Juliet erre is talált ésszerű magya-
rázatot. Mivel gyakran napi tíz órán át talpon volt, úgy
érezte, megérdemli a kényeztetést. Egyébként pedig a ké-
nyelmes tornacipőtől kezdve, a könnyű fekete klumpán
át a vékony pántos estélyi szandálig megszolgált minden
egyest párt. Megszolgált a végtelennek tűnő tárgyalá-
sokkal, a repülőtéren való ácsorgással, a hosszú telefon-
beszélgetésekkel és az íróknak szervezett találkozók-
kal, melyeken az ember a szerencsésjéjétől függően kifoghatott
csodás, humoros, ostoba, unalmas vagy éppen otromba
ügyfeleket is. Mindegy volt, mivel kellett szembenéznie,
mindig ugyanazt az eredményt várták tőle: nyilvánossá-
got, nyilvánosságot, és még több nyilvánosságot.

Megtanulta, hogyan kezelje a sajtó képviselőit, így
ugyanolyan jól boldogult a *New York Times* újságírójával,
mint egy kisvárosi hetilap firkászával. Tudta, hogyan bü-
völje el a televíziós szórakoztató műsorok koronázatlan
királyait és a körmüket rágó, gyenge utánzataikat. A ta-
nulás kaland volt számára, s minthogy a magánéletében

nem túl gyakran lehetett része ilyesmiben, a szakmai sikerek még nagyobb örömmel töltötték el.

Amikor megszólalt a házi telefon, izgatottan az ajkába harapott. Itt az alkalom, hogy bevesse mindent, amit tanult, s ezzel bejuttassa Franconit az Államok legjobb műsorába. Ha sikerrel járok, gondolta, miközben megnyomta a készülék gombját, kedvenc séfem remélhetőleg a legjobbat hozza ki magából. Ellenkező esetben kénytelen leszek a saját késével elmetszeni azt a vonzó nyakát.

– Ah, *mi amore*, gyönyörű vagy – búgta Carlo olyan hangon, amelytől a nő szíve hevesebben kezdett dobogni. Mindezt nem gyakorolta be előre, ezzel az adottsággal jött a világra. Mindig úgy gondolta, hogy az az ember, aki nem használja jóra istentől kapott tehetségét, több mint ostoba.

– Csodálatos – sóhajtotta, s feketén csillogó szemét elhomályosította a lelkesedés köde.

Forró, párás nap volt, de Carlo kedvelte a meleget. Úgy tartotta, hogy a hideg lelassítja az embert. Az ablakon beáradó napfény pirossal tarkított, lágy aranycsíkokat vetített a szobára. A nap így figyelmeztette a halandókat, hogy rövidesen átadhatják magukat az éjszaka gyönyöreinek. A férfi mélyen belélegezte a szobában terjengő erős illatot. Úgy gondolta, hogy az ember lemarad az élet nyújtotta élvezetekről, ha nem használja az érzékeit. Carlo pedig nem akart elszalasztani semmit.

Egy műértő elragadtatásával figyelte pillanatnyi fellobbanásának tárgyát. Hízelt, kényeztetett és szép szavakat suttogott, s nem számított, hogy azonnal vagy csak hosszú órák elteltével kapja meg azt, amire vágyott. A lényeg az volt, hogy megkapja. Carlo számára a csábítás, a

lelkesezés, a mozdulatok ugyanolyan kellemes élményt nyújtottak, mint maga az eredmény. Olyan volt ez, akár egy tánc. Vagy egy dal. Miközben a keze megállás nélkül dolgozott, a háttérből a *Figaro házasságának* egyik áriája szólt.

Carlo szeretett kellemes légkört teremteni, mivel hitt abban, hogy az élet nemcsak színdarab, amelyben játszani kell, hanem örömünket is kell lelnünk benne.

– Csodás! – suttogta, s közelebb hajolt imádottjához. A kagylómártás sisteregve életre kelt, akár egy szerető. A férfi kiélvezte a pillanatot. Lassan az ajkához emelte a kanalat, és félig lehunyt szemmel megkóstolta remekművét. A torka mélyéről elégedett mormolás tört fel: – Páratlan!

Egy pillanatra magára hagyta a mártást és ugyanilyen szerető gondoskodással fordult a *zabaglione* felé. Biztosra vette, hogy egyetlen nő sem képes ellenállni a leheletnyi borral megbolondított sűrű krémnek. Természetesen ezúttal is egy nőre várt.

A konyhája ugyanúgy az örömök barlangját jelentette számára, mint a hálósobája. Carlo tisztában volt azzal, hogy nem véletlenül ő a világ egyik leghíresebb, legkeresettebb séfje és legodaadóbb szeretője is egyben. A sors rendelte így. A konyhája minden szempontból célszerűen volt berendezve. Ahogy ez a helyiség gondos tervezetés alapján kifejezetten a mártások és fűszerek megbüvölésére épült, úgy a hálósobája ugyanezt a szerepet töltötte be, de itt az ételek helyett a gyengébbik nemé volt a főszerep. Igen, Carlo Franconi hitt abban, hogy velejéig ki kell élvezni az élet nyújtotta örömeket.

Kopogtattak az ajtón, s a tekintélyes belmagasságú szobák döngve verték vissza a zajt. Mielőtt a vendég

fogadására indult volna, levette a kötényt, s még utoljára kedves szavakat mormolt a tészta felé. Menet közben lehajtotta selyeminge ujját, de egy pillanatra sem állt meg, hogy a falakat borító antik tükrökben ellenőrizze a külsejét. Magabiztossága legyőzte hiúságát.

Kinyitotta az ajtót. A küszöbön egy magas, tekintélyt sugárzó, ragyogó fekete szemű, mézszínű bőrű asszony állt. Carlo szíve megremegett, mint mindig, amikor látta.

– *Mi amore!* – suttogta, majd megfogta a nő kezét, és mosolyogva a tenyerébe csókolt. – Gyönyörű vagy, egyszerűen gyönyörű.

A vonzó nő egy pillanatig mozdulatlanul állt az esti fényben, s viszonzta a kedves mosolyt. Csak egy ostoba ember nem jött rá, hogy Carlo többtucatnyi lányt és asszonyt fogadott már ugyanígy. Ő azonban korántsem volt ostoba. Ennek ellenére teljes szívéből szerette a férfit.

– Micsoda egy csirkefogó vagy te, Carlo! – mondta, de képtelen volt megállni, hogy ne simítson végig a sűrű, sötét fürtökön. – Így kell fogadni az anyádat?

– Így fogadok egy csodálatos asszonyt – felelte a férfi, és ismét megcsókolta a puha kezét, majd átölelte a nőt, és cuppanós csókokat nyomott az arcára. – Így pedig az édesanyámat. Szerencsés vagyok, amiért a kettő egy és ugyanaz.

Gina Franconi nevetve ölelte magához a fiát.

– Számodra minden nő csodálatos.

– De csak egyikük az anyám – mondta Carlo, s a karját az asszony derekára csúsztatva bekísérte a házba.

Gina elégedetten látta, hogy a fia otthona, mint mindig, most is makulátlanul tiszta, bár kissé talán túl különleges az ő ízlésének. Gyakran eltűnődött rajta, hogy a szerencsétlen bejárónő hogyan képes tisztán tartani a

díszesen faragott boltíveket és a több száz kis ablaküveget. Azért fordult meg a fejében ilyesmi, mert ő maga tizenöt éven keresztül takarított más emberek otthonában, negyven éven át pedig a saját házában. Szemügyre vette Carlo legújabb szerzeményét, a majdnem egy méter magas, elefántcsontból készült baglyot, amely apró rágcsálót tartott a karmai között. Egy jó feleség ráncba szedné a fiát, és javítana külön ézlésén, gondolta Gina.

– Kérsz egy italt a vacsora előtt, mama? – kérdezte a férfi, s egy magas, füstüveggel díszített szekrényhez lépett, majd elővett belőle egy hosszúkás, fekete üveget. – Ezt ki kell próbálnod – mondta, miközben a tálcára tett két kis poharat. – Egy barátomtól kaptam.

Gina letette kigyóorból készült vörös táskáját, és elvette az italt. Az első korty égette a torkát, ugyanakkor bódítóan édes volt, akár egy szerelmes csók. Másodjára azonban már tökéletesnek találta a nem mindennapi ízt.

– Kiváló.

– Igen, szerintem is. Annának remek ízlése van.

Anna, gondolta szórakozottan Gina, és elhúzta a száját. Évekkel ezelőtt megtanulta, hogy ne bosszankodjon, ha egy férfiról van szó, főleg akkor ne, ha szereti is őt.

– Minden barátod nő?

– Nem – felelte Carlo, s a magasba emelve meglötyögtette a poharában lévő nedűt. – Ő azonban az. Az italt esküvői ajándéknak szánta.

– És...

– Az ő esküvője volt – vigyorodott el a férfi. – Mindenképpen férjhez akart menni, s mivel én nem vehettem el, barátságban váltunk el egymástól – mutatott bizonyítékképpen az üvegre.

– Megvizsgáltattad, mielőtt ittál belőle? – kérdezte rosszállóan az asszony.

Carlo odalépett hozzá, és a poharához koccintotta az övét.

– Egy okos férfi ügyel arra, hogy a régi szeretőitől barátként váljon el.

– Mindig is furfangos voltál – vont vállat az asszony, és leült. – Úgy értesültem, hogy egy francia színésznővel találkozgatsz.

– Az értesüléseid helytállóak, mint mindig.

Gina elmélyülten nézte az italt, s úgy tett, mintha érdekelné a színe.

– Nyilvánvalóan gyönyörű lány.

– Nyilvánvalóan.

– De nem hiszem, hogy meg fog ajándékozni unokákkal.

Carlo felnevetett, és leült az anyja mellé.

– Hat unokád van, s már a következőre sem kell sokat várnod, mama. Ne légy mohó!

– De egyik sem a fiamtól, az egyetlen kisfiamtól van – paskolta meg a férfi vállát az asszony. – Még nem adtam fel a reményt, hogy egyszer megnősülsz.

– Ha találnék egy olyan nőt, mint te... – Carlo ugyanolyan durcás tekintettel nézett, mint Gina az imént.

– Az lehetetlen, *caro*.

A férfi ugyanezt gondolta, így óvatosan négy nővéérére és a családjukra terelte a szót. Valahányszor erre a finom, kedves asszonyra nézett, nehezen tudta elhinni, hogy ő az anyja, aki majdnem teljesen egyedül nevelte fel. Gina élete nem volt leányálmom, mégsem panaszkodott soha, bár a férje hosszú hónapokon át a tengert járta. A ruháit

gondosan megfoltozta, s a padlója mindig patyolattisztán ragyogott. Ha Carlo megerőltette magát, ami nem esett meg túl gyakran, maga előtt látta a köpcös, fekete hajú, bajszos férfit, akinek mindig halvány mosoly ült az ajkán. Az emlék nem keltett benne sajnálatot vagy rossz érzést, hiszen az apja már akkor is tengerész volt, amikor a szülei összeházasodtak, s később sem hagyott fel a mesteriségével. Carlo egész életében hitt abban, hogy az ember nem kerülheti el a végzetét. Az apja iránt mindig vegyes érzelmeket táplált, az anyja iránt érzett szeretete azonban erős volt, és megingathatatlan.

Gina Franconi mindenben támogatta a gyermekeit, így amikor Carlo ösztöndíjas lett a párizsi *Sorbonne* egyetemen, és lehetősége nyílt, hogy a szakácművészet mesterévé váljon, elengedte őt. Miután az apját örökre elnyelték imádott tengere hullámai, az utána járó biztosítás egy részét elküldte a fiának, hogy kiegészítse a tanulás mellett szerzett szerény jövedelmét. Hat évvel ezelőtt Carlo a maga módján fizette vissza a kölcsönt. A születésnapján meglepte Ginát egy divatárúüzlettel. Így mindkettőjük álma teljesült, hiszen a férfi végre boldognak látta az édesanyját, az asszony pedig újrakezdhetette az életét.

Carlo hatalmas, viharos veszekedésektől hangos, érzelmes családban nőtt fel. Az a férfi, aki élete jó részét nők között tölti, idővel megtanulja megérteni, értékelni és csodálni őket. Carlo ismerte az álmaikat, félelmeiket és bizonytalan érzéseiket. Soha életében nem volt olyan szeretője, aki iránt ne érzett volna vonzalmat és vágyat. Ha csak kívánt egy nőt, tudta, hogy később nem lehetnek barátok, s keserű szájjal válnak majd el egymástól. A kényelmes viszony, melyet a francia színésznővel

folytatott, a végéhez közeledett. A nő néhány hét múlva filmforgatásra utazik, ő pedig Amerikába megy. Így hát, gondolta Carlo kissé elszomorodva, véget érnek az együtt töltött szép napok.

– Mikor indulsz Amerikába, fiam?

– Hm? – Felkapta a fejét és arra gondolt, hogy vajon az anyja a gondolataiba lát-e. Tudta, hogy némelyik nő rendelkezik efféle képességgel. – Két hét múlva.

– Megtennél nekem egy szívességet?

– Persze.

– Figyeld meg, milyen ruhát viselnek az amerikai dolgozó nők. Ki szeretném bővíteni az üzlet kínálatát, s az ottaniak olyan találékonyak, és kedvelik a kényelmes ruhákat.

– Remélem, azért van ízlésük. A reklámszakember, aki a turnémat szervezi, nő. A neve Ms. Trent. – Belekortyolt az italába, és kedvtelve nyelte le a tüzes, átható erejű likőrt. – Megígérem, hogy alaposan áttanulmányozom a ruhatárát.

Gina szúrós tekintettel figyelte a fia csintalan mosolyát.

– Olyan jó vagy hozzám, Carlo.

– Szóra sem érdemes, mama. Most pedig olyan vacsorát kapsz, amely után még a királynő is megnyalná a tíz ujját.

Carlónak fogalma sem volt róla, hogyan fest Juliet Trent, így a gondviselésre bízta magát. A tőle kapott levelekből kiderült azonban, hogy a nő olyan, amilyenek az anyja leírta az amerikaiakat: találékony és okos. Ez a két kiváló tulajdonság valószínűleg megkönnyítette a munkáját.

A külseje természetesen egészen más lapra tartozott, de ahogy az anyja is mondta, Carlo könnyedén felfedezte a szépséget a gyengébbik nem képviselőiben. Mindig a gyönyörű nők mellett döntött, de azt is tudta, hogyan találja meg az utat a lélek rejtett értékeihez. Az élete ettől érdekesebb lett, s a szépség iránt érzett elkötelezettsége sem szenvedett csorbát. Amikor a repülőgépe földet ért Los Angelesben, karján egy lélegzetelállító, vörös hajú szépséggel lépett ki a váróterembe.

Juliet tudta, hogyan fest a férfi, s azonnal felismerte, amikor feltűnt egy ceruzavékony sarkú cipőben egyensúlyozó, káprázatos alakú nő mellett. S bár Carlo egyik kezében óriási bőrtáskát tartott, a vállán pedig utazótáska függött, mégis olyan könnyedén kísérte át a nőt a kapun, mintha bálterembe hívná. Vagy az ágyba.

Juliet gyors pillantást vetett a jól szabott nadrágra, az egyszerű dzsekire és a nyitott nyakú ingre. A férfi tapasztalt utazó benyomását keltette. Az ujján megcsillant egy gyémánttal díszített aranygyűrű, mely hivalkodónak és közönségesnek tűnhetett volna, de különös módon mégis ugyanolyan mesterkéletlennek és elegánsnak látszott, mint maga a férfi. Juliet ettől túl hivatalosnak és nehézkesnek érezte magát.

Már két napja volt Los Angelesben, mert elég időt akart adni magának, hogy átnézhesse a szükséges papírokat és a legapróbb részletek se kerüljék el a figyelmét. Carlo Franconinak mindössze annyi dolga lesz, hogy elbűvölően mosolyogjon, válaszoljon a feltett kérdésekre, és aláírja a szakácskönyvét.

Juliet figyelte, ahogy a férfi megcsókolja a vörös hajú nő kezét, s arra gondolt, hogy bizonyára rengetegen állnak majd sorba a szóban forgó könyvért. Végül is általában

nők veszik a szakácskönyveket. Letörölte az arcáról a gúnyos mosolyt, majd felállt, hogy fogadja a vendéget. A vörös démon egy utolsó, sóvárgó pillantást vetett a férfirra, majd távozott.

– Mr. Franconi?

Carlo elfordult útitársától, aki megédesítette számára a repülés hosszú óráit, és a fogadására kirendelt nő felé fordult érdeklődve. A gyomrában enyhe szorítást érzett, de ez gyakran előfordult, amikor a gyengébbik nem képviselőivel hozta össze a sors. Ilyenkor vagy elfojtotta a vágyát, vagy utat engedett neki. Ezúttal még nem döntötte el, melyiket választja.

A lány nemcsak hogy szép, de érdekes is volt egyben. A bőre sápadtan ragyogott, ám ettől mégsem látszott törékenynek. Széles, határozott arccsontja gyémánt alakúvá varázsolta az arcát. Hatalmas, hűvös zöld szemét sűrű pillák árnyékolták, melyet a gondosan felkent szürke szemhéjpúderrel tett még hangsúlyosabbá. Telt, csábító ajkát leheletnyi őszibarack színű szájfény fedte, s a szépsége miatt nem volt szüksége arra, hogy mesterséges eszközökkel fokozza a vonzerejét.

A haja színét valahol a barna és a szőke között lehetett volna meghatározni, így a lágú, mézszínű tincsek természetes hatást keltettek. Elég hosszú volt ahhoz, hogy ha akarja, feltűzze, de kétoldalt és felül rövidebbre vágatta, hogy ha az alkalom vagy pillanatnyi szeszélye úgy kívánja, elegáns vagy éppen laza frizurát készíthessen magának. A tincsek most puhán simultak egymásra, de azért Juliet ügylet arra, hogy ne legyen borzas. Mielőtt bemondták a járat érkezését, volt ideje rendbe hoznia magát a mosdóban.

– Juliet Trent vagyok – mondta végül, amikor úgy gondolta, hogy a férfi kibáméskodta magát. – Isten hozta Kaliforniában!

Carlo elfogadta a felé nyújtott kezét, de ahelyett, hogy megcsókolta volna, határozottan megrázta. A férfi észrevette a zöld szempárban felvillanó csalódottságot, és Juliet a felvont szemöldökből látta, hogy hibát követett el.

– Egy gyönyörű nő elég ahhoz, hogy a férfi mindenhol otthon érezze magát.

A hangja elbűvölő volt, s a lánynak a mézes, sűrű krémet juttatta az eszébe, amely lassan csorog le egy finom édesség tetejéről. Magában eldöntötte, hogy kizárólag azért tetszik neki, mert a felvételeken kiváló hatást érhetnek el vele. Eszébe jutott a vörös démon, és könnyed, nem kifejezetten barátságos mosolyt küldött a férfi felé.

– Akkor bizonyára jól utazott.

Bár Carlo anyanyelve az olasz volt, mégis bármilyen nyelven felismerte az árnyalatnyi célzásokat.

– Igen, remekül – vigyorgott elégedetten a lányra.

– Gondolom, fáradt – kapott észbe Juliet. – Szerintem már megérkezett a poggyásza is – tette még hozzá, majd a hatalmas táska felé nyúlt. – Segíthetek?

Carlót meglepte, hogy Juliet olyan férfinak nézi, aki hagyja, hogy egy nő cipelje helyette a csomagját. Mindig ügyelt arra, hogy a nemek közötti egyenlőséget ne téveszse össze az udvariatlansággal.

– Nem, a csomagomat mindig én magam viszem.

A lány mutatta az utat, s együtt indultak a poggyászért.

– A *Beverly Wilshire Szálló* félóránynira van innen. Szabad lesz az egész délutánja, úgyhogy kipihenheti magát. Szeretném, ha este megbeszelnénk a holnapi tennivalókat.

Carlónak tetszett a lány járása. Bár nem volt magas, mégis hosszú, könnyed léptekkel járt, s vörös, oldalvarrásos szoknyája minden mozdulatára ráncba szaladt a csipőjén.

– Vacsora közben?

Juliet a férfit sandított.

– Ha akarja...

Nem szabad elfelejtenie, hogy a következő három hétben mindenben a férfi szolgálatára kell állnia. Vigyáznia kell, nehogy Carlo észrevegye rajta az igyekezetet. Megkerült egy pocakos, nagydarab férfit, aki egy degeszre tömött bőrönddel és egy utazótáskával birkózott. Igen, kifejezetten tetszik, ahogy jár, gondolta Carlo ismét. Olyan nőnek látszik, aki különösebb erőfeszítés nélkül képes gondoskodni magáról.

– Hétkor jó lesz? Holnap reggel fél nyolctól részt kell vennie egy szórakoztató tévéműsorban, úgyhogy azt ajánlom, korán pihenjen le.

Carlónak eszébe jutott, hogy nem sok ideje lesz megszokni az új körülményeket és az időeltolódást. A korai kelésről nem is beszélve.

– Szóval máris munkára fog?

– Ez a dolgom, Mr. Franconi – mondta Juliet vidáman, és közelebb lépett a lassan körbeforgó futószalaghoz. – Megvan az ellenőrzőszelvénye?

Rendszerető nő, gondolta a férfi, miközben bő, mustársárga dzsekije belső zsebébe nyúlt, majd szó nélkül átnyújtotta a szelvényeket. Ezután leemelte a szalagról a ruháit tartalmazó bőröndöt és egy másik táskát.

Gucci, jegyezte meg magában Juliet. Szóval nemcsak pénze, de ízlése is van. Átnyújtotta a szelvényeket egy hordárnak, és várt, amíg a poggyászt a kocsira pakolták.